

A plébános és az IKKA utalvány – avagy mi fán terem a gazdasági bűnöző?

Czene-Polgár Viktória

1966. október 25-én a Népszava egy újságírója a lap utolsó oldalán – közvetlenül a Chicago szépe című képregény és a Május 1. Ruhagyár 1967-es modellkollekciójának egyik darabja között – rövid cikkben tudósította az olvasókat arról, hogy „*Győrszentiván plébánosa devizabűncselekményekkel vádolva áll a bíróság előtt. (...) A plébános a bíróság előtt igyekezett szépíteni a dolgokat. Azonban a tanúvallomások és a bizonyítékok igazolták, hogy súlyosan megsértette a devizagazdálkodás rendelkezéseit...*”¹

Ilyen és ehhez hasonló tartalommal bíró mondatokkal gyakran találkozhatunk az 1946/47 és 1956 között megjelenő napilapok hasábjain, hiszen a második világháborút követően a kiépülő – és 1948-tól teljessé váló – pártállami diktatúra az egyházi személyek ellen folytatott politikai perekben előszeretettel használta fel a gazdasági/pénzügyi bűncselekmények egyes elemeit is. A rendszernek ugyanis jól kivethető szándéka volt, hogy a határokat összesmosva a politikai elítéltekre is a köztörvényes bűn bélyegét nyomja, és fordítva; megnehezítve az ügýtípusok elhatárolását. Pénzügyi jellegű bűncselekmények vádjai többször visszaköszöttek a különböző koncepciók perek bírósági ítéleteiben. Így például a budapesti Uzsorabíróság Különtanácsa a „*külföldi adóssal szemben fennálló követelés bejelentésének szándékos elmulasztása által elkövetett büntett*” miatt ítélte 1948. szeptember 10-én kettő évi fegyházra Ordass Lajos evangélikus püspököt.² 1949. február 8-án a köztársaság megdöntésére irányuló szervezkedés vezetése és a hazaárulás mellett külföldi fizetőeszköz bejelentésének elmulasztása, külföldi valutával való üzérkedés, külföldi fizetőeszköz folytatólagos kivitele, bejelentési kötelezettség alá eső értékes tárgygal való, engedély nélküli rendelkezés miatt a Budapesti Népbíróság életfogytig tartó fegyházbüntetést szabott ki Mindszenty Józsefre.³ 1953. szeptember 28-án külföldi fizetőeszköz népgazdasági érdeket súlyosan sértő vételre fel nem ajánlásának és hivatalos árfolyamtól eltérő áron való értékesítésének büntette miatt a Fővárosi Bíróság két és fél év börtönbüntetéssel sújtotta Urbán Vilmos Gusztáv cisz-

¹ *Népszava*, 1966. október 25. 8.

² *Ordass Lajos – Válogatott írások*. Szerk.: Szépfalusi István. Budapest, Magyarországi Evangélikus Egyház Sajtóosztálya, 1998. 665–666.

³ BALOGH MARGIT: Mindszenty József (1892–1975) II. kötet. Budapest, MTA Bölcsészettudományi Kutatóközpont, 2015. 914–915.

terci szerzetest.⁴ Hivatalosan a devizakódexben⁵ foglaltak megsértése miatt került letartóztatásra 1954–55-ben, majd a vádlottak padjára 1956 júliusában Brasch Herman izraelita hitközségi alkalmazott és 17 társa, akik a vád szerint a tulajdonukban lévő valutát, aranyat és aranyérmét nem jelentették be, azokkal üzleteltek, megvételre kínálták, külföldre vitték. A Budapesti Fővárosi Bíróság 1956. július 31-én meghozott döntésében Brasch Hermant 14 évi börtönre, teljes vagyone elkobzásra ítélte és hat évre kiutasította Budapestről. A másodrendű vádlott 15, a harmadrendű 17, a negyedrendű 10 évnyi börtönbüntetést kapott, s mellette teljes vagyone elkobzásra ítélték őket.⁶ Az ötvenes években a devizaügyek egy részében tehát jól tetten érhető azok koncepciój jellege.

Azonban a hatvanas évek közepe és második fele már a „puha diktatúra” éveit hozta. Az 1961-es Btk a „Pénzügyi bűntettek”-ről szóló III. címében, az adócsalás és a vámbűntett mellett a devizagazdálkodást sértő bűntettet is a pénzügyi bűntettek közé sorolta, meghozzá a korábbiaktól lényegesen eltérő koncepcióval kodifikálva azt.⁷ A törvényalkotó szakított azzal a módszerrel, amely egyes taxatív felsorolt fontosabb jogszabályok megszegését súlyosabb büntetés alá vonta, egyebekben pedig enyhébb büntetési tételt tartalmazó keret-tényállást állapított meg, hanem a bűncselekmény alapesete egy általános keretszabály lett, utalva az alapul szolgáló devizajogszabályokra.⁸ Ugyanakkor a korábbi magas büntetési tételeket leszállították.⁹ Mégis hogyan, milyen körülmények között, milyen okból követhetett el ebben az időszakban egy egyházi személy devizabűntetett?

Az 1956-os forradalmat követően, az addig ideológiai okokból, tudatosan alacsony szinten tartott fogyasztást fokozatos növekedés-

⁴ CÚTHNÉ GYÓNI ESZTER: A ciszterci rend története Magyarországon 1945 után. A Ciszterci Rend Zirci Apátsága 1945 és 1981 között. Doktori disszertáció. Budapest, 2014. <http://doktori.btk.elte.hu/hist/cuthnegyonieszter/diss.pdf> 207–208.

⁵ A devizakódex – A tervszerű devizagazdálkodással kapcsolatos szabályokról szóló 1950. évi 30. sz. tvr. *Magyar Közlöny*, 1950/130–131. szám. A törvény – amelyet 1963-ban ugyan módosítottak –, az 1974. évi I. tv. elfogadásáig, több mint 20 évig hatályban maradt.

⁶ BI006015/1956–24 sz. ítélet, ÁBTL 3.1.9. V–140909. Brasch Mihály és tsai.

⁷ WIENER A. IMRE: Gazdasági bűntetőjogunk történeti áttekintése. *Jogtudományi Közlöny*, 1982/10. 766.

⁸ 1961. évi 5. tc. a Magyar Népköztársaság Büntető Törvénykönyvéről, 247. §. (1)–(5).

⁹ MEZNERICS ISTVÁN: A devizagazdálkodás érdekeit sértő cselekmények és azok szankcionálása (Devizabűntettek, devizaszabálysértések, devizabírságok). In: *Pénzügyi bűntettek és szabálysértések*. Szerk.: Szatmári Lajos. Budapest, Közgazdasági és Jogi Kiadó, 1970. 279–281.

nek engedték, az ellátás színvonala – különösen a hatvanas évek második felétől – stabilizálódott, a vásárlói lehetőségek bővültek.¹⁰ Az átlagjövedelem 1960-ban 1575 forint volt, ez az összeg 1962-ben 1638, míg 1965-ben 1766 forintra nőtt.¹¹

Az 1960-as években a kedvező gazdasági változások mindinkább lehetővé tették a lakossági megtakarításokat, valamint ezek egyre nagyobb arányú bevonását az ún. „nem termelő infrastruktúra” fejlesztésébe,¹² így a hatvanas évek már érezhető életszínvonal-emelkedést hoztak. A Központi Statisztikai Hivatal reprezentatív háztartás-statisztikai adatai szerint az egy főre jutó jövedelem a lakosság minden rétegében – általánosságban – nőtt,¹³ így emelkedett a kötelező kiadásokon (élelmiszer, rezsi, ruházat) felüli összeg is,¹⁴ amelynek felhasználásáról a háztartások szabadabban dönthettek.¹⁵ A háztartások felszereltsége javulni kezdett, egyre keresettebbé váltak az olyan tartós fogyasztási cikkek, mint például a televízió, a hűtőszekrény, a mosógép vagy éppen a gáztűzhely. Természetesen a rendszer által ellenségként kezelt társadalmi csoportok a pozitív gazdasági hatásokból mit sem érzekeltek, őket a hatalom igyekezett továbbra is a periférián tartani. Sokan voltak ebben a helyzetben a katolikus papok, plébánosok közül is.

A plébánosok fizetését jórészt az egyházközségi bevételekből fedezték, amelynek alapját a hívek önkéntes felajánlásai – vagyis az egyházi adó – adták.¹⁶ Jóllehet az összeg a havi fizetés alapján számított éves jövedelem fél százaléka volt (1500 forintos fizetés mellett 7,5 Ft havonta),¹⁷ de az önkéntességből következően meg-

¹⁰ VALUCH TIBOR: Csepel bicikli, Caesar konyak, Symphonia, Trapper farmer. A fogyasztás és a fogyasztói magatartás változásai a szocialista korszakban. *Múltunk*, 2008/3. 40–42.

¹¹ Forrás: *Gazdaságilag aktívak, bruttó átlagkereset, reálkereset (1960-)*. http://www.ksh.hu/docs/hun/xstadat/xstadat_hosszu/h_qli001.html

¹² BARTKE ISTVÁN: Az életszínvonal, a társadalmi-gazdasági struktúra három évtized alatti változása és az urbanizációs folyamat. *Területi Statisztika*, 28. évfolyam. 1978/6. szám. 46–47.

¹³ Például 1965-ben a szellemi foglalkozásúak átlagjövedelme 15.161 Ft, a munkásoké 11.512 Ft, a parasztoké 10.951 Ft volt.

¹⁴ 1965-ben ez az összeg a szellemi foglalkozásúak esetében átlagosan 3.129 Ft/hó, a munkások esetében 2.359 Ft/hó, a paraszti réteg esetében 2.556 Ft/hó volt, s ezen társadalmi csoportok a megjelölt összeg 54,3, 55,4, illetve 51,7%-át fordították 1965-ben háztartási beruházásokra.

¹⁵ A témáról lásd bővebben: KOLTAI IVÁN: A lakossági rétegek szabad rendelkezésű jövedelme és felhasználása. *Kereskedelmi Szemle*, 1976/7. szám. 23–27.

¹⁶ A fundáltságtól a modern költségvetési gazdálkodásig – Beszélgetés Csepregi Ignáccal az egyház anyagi kérdéseiről. *Új Ember*, 1961/14. szám. 5.

¹⁷ *Új Ember*, 1960/6. szám, február 7. 2.

lehetősen nagy volt a szórás az országrészek és az egyes települések tekintetében a papi fizetéseket illetően. Az állam és az egyház között 1950. augusztus 30-án létrejött megállapodás értelmében a kormány „*az anyagi gondoskodás keretén belül*”, hangsúlyozva a lelkészkedő papság „*megfelelő létminimumának*” biztosítását, kongruaként havi, rendszeres fizetéskiegészítést nyújthatott a papok számára. Ennek összege kezdetben 300 forint körüli összeg volt, amelyet az Állami Egyházügyi Hivatal személy szerint határozott meg és utalt ki az arra érdemesnek tartottak számára – vagy vont meg az érdemtelenektől –, így alkalmazva azt a büntetés vagy zsarolás eszközeként,¹⁸ a politikai nyomásgyakorláson túl, biztosítva a teljes anyagi függést is. 1969-től ráadásul a kongruát adófizetési kötelezettséggel sújtották.¹⁹ Összességében elmondható, hogy a lelkészkedő papság fizetése jóval az átlag alatt volt, annak akár a felét sem érte el. Ez a méltatlan, kiszolgáltatott anyagi helyzet olykor pedig kényszersmegoldásokat szült.

Okkal feltételezhető, hogy ez történt az általunk vizsgált perben, Thurzó Árpád Kálmán²⁰ bencés szerzetes, győrszentiváni plébános ügyében – amelynek jelen írás keretei között csak néhány elemét tudjuk vizsgálni –, s amelynek szövevényes számai 1965-höz vezetnek. Ekkor kereste meg ugyanis a Csehszlovák Szocialista Köztársaság Legfőbb Ügyészsége a Magyar Népköztársaság Legfőbb Ügyészségét azzal, hogy előzetes letartóztatásba helyezték Végh Miklóst és több társát – csehszlovák állampolgárokat – deviza és vámbüntett elkövetésének alapos gyanúja miatt. Végh Miklósék pedig a „*bűnös tevékenységüket*” magyar állampolgárokkal – köztük Végh apai unokaöccsével, Thurzó Árpád Kálmánnal – együtt

¹⁸ SZUROMI SZABOLCS ANZELM: Az egyházi tized rendszerének jogtörténeti változásai In: *Közgazdaság* 2013/3. szám. 217–231; 226., valamint Magyar Katolikus Lexikon „K” Forrás: <http://lexikon.katolikus.hu/K/kongrua.html>

¹⁹ A pénzügyminiszter 4/1969. (I. 25.) P. M. számú rendelete az általános jövedelemadóról szóló 4/1969. (I. 25.) Korm. számú rendelet végrehajtásáról (11) bek. kimondta, hogy ha az egyházak jövedelme vagy annak egy része egyházi személyek saját rendelkezése alá kerül, akkor az ilyen járandóságot (kongrua, stóladíj stb.) jövedelemadó kötelezettség terheli. *Magyar Közlöny*, 1969/ 7. szám.

²⁰ Thurzó Árpád Kálmán (Pozsony, 1920. július 6 – Pannonhalma, 1996. június 1.) a bencés gimnázium elvégzése után Pannonhalmán és a Pázmány Péter Tudományegyetemen végezte el a teológiát és szerzett magyar-latin szakos tanári oklevelet. 1944-ben szentelték pappá a Szent Benedek Rendben. 1945 és 1947 között Komáromban, 1947–48-ig Kőszegen és Kőszegpatyon tanított. 1948-ban Veszprémvarsányban, majd 1962-től Győrszentivánban volt plébános.

követtek el. Ennek során a Végh házaspár által Magyarországra szállított, mintegy 250.000 forint értékű iparcikket többek között Thurzó közreműködésével értékesítették, s a kapott pénzt – mert, mint az az iratokból kiderül, hogy Thurzót nem a nyereségvágy vezette, hanem rokonai áttelepülését akarta segíteni, így minden forinttal elszámolt a nagybátyja felé – Ausztriába juttatták ki.²¹

A szerzetes tehát a hatóságok látókörébe került, mozgásba lendítve az állambiztonság gépezetét is. 1966. február 3-án a rendőrség nyomozást rendelt el, amelynek következtében a vádpontok száma egyre nőtt – ezek között voltak olyan ügyletek is, amelyekről kiderült, hogy teljesen legálisak, s emiatt az erre irányuló vizsgálatok lezárásra kerültek. Az ügyben 90 tanút hallgattak meg, igazságügyi devizaszakértőt vontak be, felhasználták a Pénzügy- és Vámőrségtől beszerzett dokumentumokat is. A nyomozás eredményes lefolytatása érdekében pedig a Vámőrség nyomozó alosztályától egy fő vezénylését kérték.²² A büntető eljárás megindítása érdekében a BM III/III. Csoportfőnökség 2/b. alosztálya is vizsgálatot indított, amelyben felhasználták a csehszlovák Legfőbb Ügyészség átiratát, a csehszlovák állambiztonsági szerveknél letartóztatásban lévő személyektől felvett jegyzőkönyvek másolatait, valamint a bencés rend területén végzett feldolgozó munka során Thurzó tevékenységére vonatkozó anyagokat.²³

Thurzót végül devizabűntett,²⁴ üzérkedés²⁵ és vámbűntett²⁶ miatt állították a bíróság elé. A vádak között szerepelt, hogy 1959 és 1965 között mintegy tíz alkalommal járt Csehszlovákiában, ahonnan saját használatra, illetve ajándékozás vagy eladás céljából mintegy 6000 forint értékű árut hozott be – ezek között zsebkendőt, borotvát, golyóstollat, melegítőt és mintegy 6 kg tömjént. A termékeket a magyarországi áron értékesítette, de mivel a beszerzés ennél alacsonyabb áron történt, így haszonra tett szert, vagyis üzérkedett. Ugyancsak a vád

²¹ Jaroslav David, a csehszlovák legfőbb ügyész első helyettesének megkeresése 1965. november 22-én. ÁBTL 3.1.9. V-152435/1. Thurzó Árpád Kálmán és társai ügye. 6–7.

²² BM. III/1. Oszt. b. alosztályának vizsgálati terve Thurzó Kálmán bencés szerzetes és társai ügyében, 1965. dec. 29. ÁBTL 3.1.9. V-152435/2. Thurzó Kálmán és társai. 333.

²³ A BM III/III. Csfség 2/b. alosztály összefoglaló jelentése Thurzó Kálmán bencés szerzetes ügyében, 1965. december 29. ÁBTL 3.1.9. V-152435/2. 325–327.

²⁴ Az 1961. évi V. törvény a Magyar Népköztársaság Büntető Törvénykönyvéről (Btk.) 247. § (1) bek. c. pontba ütköző, de a jelentős értékre tekintettel a Btk. 247. § (2) bek. c. pontja szerint

²⁵ Btk. 263. § (1) bek. b. pontja szerint

²⁶ Btk. 249. § (1) bek. a. pontja szerint

tárgyát képezte, hogy Thurzó 1958-tól rendszeresen kapott miseintenciókat²⁷ a Nyugaton emigrációban élő papi ismerőseitől, valamint egyházi szervektől. Az intenciók stipendiumát – ellenszolgáltatását – valutában (dollarban, márkában, frankban, schillingben, zlotyban, koronában) bocsátották rendelkezésére. Eltitkolva a Magyar Nemzeti Bank (MNB) előtt a jelentős összeget kitevő²⁸ külföldi követelést, az összeget részben az utazásai során felélte, részben pedig az IKKA-n keresztül juttatta be saját, illetve más személyek számára az országba, amely által „*jelentős haszonra tett szert.*”²⁹ Az ügy során az IKKA többször előtérbe került, hiszen a vád szerint Thurzó – anyagi haszonra törekedve – mintegy 140 darab tűzhellyel üzérkedett. Ezért érdemes röviden körüljárni a kérdést.

Az 1949 márciusában indult útjára az Ibusz Külföldi Kereskedelmi Akciója és rövid idő alatt rendkívüli népszerűségegre tett szert, úgy az ajándékozók, mint a megajándékozottak körében.³⁰ Az eredeti szándék szerint az IKKA-n keresztül kisebb csomagok érkeztek az országba: „*Az Magyarországra küldött élelmiszer-csomagok ára 3-20 dollár; a 3 dolláros csomagban 15 font cukor van, a 20 dollárosban egy egész élel-kamrára való, tizenháromféle élelmiszer. Lehet küldeni cipőt, harisnyát, kerékpárt, rádiót és csak Budapestre virágot is, csokrot és koszorút egyaránt. (...) Az élelmiszert KÖZÉRT küldi, a dísz tárgyakat és könyveket az IKKA.*”³¹ Az ötvenes évek végétől a csomagok helyét az IKKA-utalványok vették át: az ajándékozó egy általa meghatározott személynek, meghatározott célra külföldön dollárban befizetett egy bizonyos összeget, amivel itthon a legkülönbözőbb iparcikket lehetett egy árjegyzékből kiválasztani és megvásárolni. Cipő, óra, pamutáru, klöpli-függöny, danulon-paplan, háztartási gép, rádió, televízió, öröklakás vagy éppen balatoni üdülés találhatta meg jogos tulajdonosát (ez utóbbi akár napi 30 forint költséggel személyenként). „*Szabad választásra*” is történhetett a befizetés, ebben az esetben egy árjegyzékből, illetve a Tüköry utcában található bemutatóterem kínálatából választhatta ki a megajándéko-

²⁷ Szentmiseszándék.

²⁸ 3000 korona, 1000 zloty, 1500 schilling, 300 frank. 3108 dollár.

²⁹ Összefoglaló jelentés Thurzó Árpád Kálmán és társai ügyében. 1966. május 7. ÁBTL 3.1.9. V-152435/2. 311–319.

³⁰ Az IBUSZ Külföldi Kereskedelmi Akció vállalata az ajándékküldemények akár postai úton, akár a szállítmányozói gyűjtőforgalomban történő lebonyolítására a pénzügyminiszter 103.377/1950 (IV. 23.) II. f. P. M. számú – a külföldi ajándékküldemények vámkezelésének szabályozásáról szóló 118/1950. (IV. 22.) M. T. számú rendelet végrehajtása tárgyában kiadott – rendeletében kapott engedélyt. *Magyar Közlöny, Minisztertanácsi és miniszteri rendeletek tára*, 1950/69. szám.

³¹ *Haladás*, 1950. március 02. 8.

zott a maga meglepetését. IKKA megrendelő és információs szolgálat a világ számos pontján működött, Ausztriától a skandináv államokig, New Yorktól Montreálon át Venezueláig, de lehetett utaltatni közvetlenül az IKKA-Monimpex budapesti címére is.³² A befizetett összeg fejében pedig Budapesten átvehetővé vált az ajándék minden vám vagy egyéb költség nélkül.³³ Így a szerencsések olyan cikkekhez juthattak, amely az átlagpolgár számára elérhetetlen volt.³⁴

Visszatérve ügyünkhöz: az IKKÁ-n keresztül tehát egyrészt legálisan lehetett az ajándékozást lebonyolítani és valutáért iparcikkhez jutni, másrészt a termékeknek szabott áruk voltak. Azt gondolhatnánk, hogy mindenki jól járt: az állam devizakészlete nőtt, többen hozzájutottak a vágyott – és más forrásból, a hazai boltokból – nem beszerezhető termékhez, Thurzó pedig forintban kapta meg a vállalt miseintenciók stipendiumát. A nyomozó- és vádhatóságok ennél árnyaltabbnak látták a kérdést... S bár a hivatalos propaganda szerint „*Bennünket bírákat nem a foglalkozás érdekel, hanem az ember, aki hazánkban él, akire egyformán vonatkoznak a törvények. Aki bűnt követ el, bűnös. A bűn akkor is bűn, ha teszem azt mérnök, esztergályos, lakatos, vezérigazgató vagy éppen pap követi el*”.³⁵ Az eljárás során felhívták a figyelmet arra, hogy „*operatív úton szerzett adataink vannak arra vonatkozóan, hogy Thurzó Kálmán a felszabadulás óta aktív politikai tevékenységet folytat. Értékeli a magyar egyház szerepét, összehasonlítást tesz a népi demokratikus országokban lévő egyházak helyzetével. ...Széleskörű ismeretsséggel rendelkezik világi személyekkel is. 1956-ban az ellenforradalom idején hangadó szerepet töltött be, mint veszprémmarsányi plébános. Ezért rendőri felügyelet alá helyezték. [...] Thurzó Kálmán alaposan gyanúsítható köztörvényes bűncsele-*

³² MAGYAR PÁL: Az IKKA-csomagtól az IKKA-utalványig. In: *Magyar hírek kincses kalendáriuma*. Szerk.: Boldizsár Iván. Budapest, Magyarok Világszövetsége, 1961. 228–229.

³³ A küldeményeket Magyarországon a mentesség csak abban az esetben illette meg, ha minden kétséget kizáróan ajándék jellegűek voltak, és az IKKA a vámkezelés során igazolta, hogy a vámátalányt külföldön lerótták és az az MNB-hez megérkezett, illetve annak forintellenértéke a központi vámigazgatóság számláján jóváírásra került. 103.377/1950. (IV. 23.) II. f. P. M. sz. rendelet (3) bek. *Magyar Közlöny, Minisztertanácsi és miniszteri rendeletek tára*, 1950/69. szám.

³⁴ A „hőskorszakot” a Gazdasági Bizottság egy 1967-es határozata zárta, amelynek értelmében 1968. január 1-től az IKKA-utalványok dolláronként 30 forintos alapon a nagyobb áruházakban vásárlásra, illetve bármely OTP-fiókban vagy postahivatalban készpénzre lettek beválthatók.

³⁵ Központi ítékezés devizaügyekben – Interjú dr. Mátyás Miklóssal, a Budapesti Központi Kerületi Bíróság elnökével. *Kisalföld*, 1966. november 01. 2.

*mények elkövetésével, ilyen értelmű felelősségre vonása politikailag és operatív szempontból is előnyösen felhasználható.”*³⁶

Thurzó Árpád Kálmán a tárgyaláson – bár a szándékosság és a motiváció tekintetében ellentmondott a vádnak – nagyrészt elismerte a tettek elkövetését. Ebben többek között közrejátszott, hogy ismertették vele az 1965. április 6-án lehallgatott, Bánk Józseffel folytatott telefonbeszélgetésének „eredményét”.³⁷ Ezért őt a Pesti Központi Kerületi Bíróság 1966. október 26-án kihirdetett ítéletében egy év hét hónapnyi szabadságvesztésre, a közügyek gyakorlásától való három év eltiltásra és az „elkobzást pótló egyenérték” címén 31.000 forint megfizetésére kötelezte.³⁸ Az ítéletet másodfokon enyhítették: a vádak közül egy rendbeli devizabűntetést ejtve, a többit fenntartva a Budapesti Fővárosi Bíróság összbüntetésül egyévi szabadságvesztést és az elkobzás pótlásaként ötezer forint pénzbüntetést szabott ki.³⁹ A bencés szerzetes 1967-ben kiszabadult.⁴⁰

³⁶ BM III/III. Csfség 2/b. alosztályának összefoglaló jelentése Thurzó Kálmán bencés szerzetes ügyében. 1965. december 29. ÁBTL 3.1.9. V-152435/2. 326.

³⁷ Uo. 334.

³⁸ A Pesti Központi Kerületi Bíróság 6. B. 2211/1966/23. számú ítélete, 1966. október 26. ÁBTL 3.1.9. V- 152435/2. 447.

³⁹ A Budapesti Fővárosi Bíróság Bf XXVII. 6906/1966/26. számú ítélete, 1967. február 6. ÁBTL 3.1.9. V- 152435/2. 461.

⁴⁰ A Pannonhalmi Szent Benedek-rend névtára 1802–1986. Összeáll.: Berkó Pál és Legányi Norbert. Győr, 1987. 217.